

Slavnost Těla a krve Páně B

*Poslušně splníme všechno,
co mluvil Hospodin. (Ex 24,7)*

První čtení

Exodus 24,3-8

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: "Splníme všechno, co mluvil Hospodin!" Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časně zrána pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vлил ji do obětních misek a (zbylou) polovicí krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: "Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin." Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: "Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov."

Druhé čtení

Židům 9,11-15

(Bratři a sestry!) Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán (lidskýma) rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému (světu), a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupění. Jestliže už (samo) pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kteří jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové smlouvy. Svou smrtí dal zadostiučinění za hříchy (spáchané) v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povoláním dostává (splnění) slibu o věčném dědictví.

Evangelium

Marek 14,12-16.22-26

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci (Ježíše): "Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?" Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do

města a (tam) vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?' On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátko a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!" Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: "Vezměte. To je mé tělo." Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: "To je má krev, (krev) nové smlouvy, která se přelévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít v Božím království." Potom zaspívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

K zamyšlení

Na svátek Božího Těla si církve připomíná ustanovení eucharistie při poslední večeři. Dnes je středem oslav to, co církve oslavuje po celý rok: proměnění chleba a vína v tělo a krev Krista. Eucharistie je svátost, jejíž význam překračuje pouze to viditelné. Pro mnohé je (bylo) toto tajemství nepochopitelné, nemají k němu (již více) žádný vztah. Otázka, kterou si klademe více než u ostatních pravd víry: o co se tu vlastně jedná? Co to má vše společného s mým životem?

Původ jde až ke svátku Pessah, který byl ustanoven na památku konce útlaču a osvobození Izraele, na mocný skutek Boží, který zbudoval centrum židovské víry. A na tento mimořádný svátek, na poslední svátek, který Ježíš oslavuje se svými přáteli těsně před svou smrtí, hraje chléb a víno svou zvláštní úlohu. Chléb symbolizuje všední den, jeho námahu a lidskou práci, která nás živí a díky které žijeme. Víno symbolizující svátky a radost, vše, co nás obveseluje a co dokáže uhasit naši životní žízeň. A tento chléb a toto víno je součástí události, u které jsme zvláštním způsobem přítomni každou mši svatou a také dnes na svátek Božího Těla: Kristus nám nabízí, abychom byli obdarováni ve zcela obyčejném každodenním pokrmu jeho přítomností. Nejde o samotný chléb a víno, ale o zkušenost "přijímání" se samotným Kristem, o zkušenost, jak Boží skutečnost chce být jednotná s každým člověkem až do jeho poslední buňky v těle. A ještě jeden aspekt naší víry je zde zřejmý: v prostém chlebě, v normálním víně chce v nás Kristus přebývat, Bůh v nás chce zářit, ten, který se sám nazývá "Já-jsem-u-vás". "Já-jsem-u-vás" se neustále obnovuje, abychom se i my navzájem darovali. Eucharistie – dar našeho života, který nás chce přesvědčit, jak se každodennost může stát na jednom místě setkáním s Bohem. Ve všech věcech... Bůh...

Na mnoha místech je dnes Tělo Kristovo neseno ve slavnostních procesích ulicemi tohoto světa ve kterém žijeme a pracujeme. Přítomnost Těla Kristova v našem světě chce důrazně zviditelnit a tím připomenout, že také tento svět může být proměněn, přeměněn stejně jako se chléb stává Tělem Kristovým. Svět se může stát jiným, protože Bůh chce v tomto světě žít, proto vše, s čím se setkáme, se může stát obrazem jeho spásonosné a požehnané skutečnosti. V proměněném chlebě všednodennosti spatříme, jak se Boží lidství dotklo celého stvoření. Pro naši útěchu si musíme přiznat: všude proniká Boží spása. Nic z ní není vyjmuta nebo omezeno. A tím znovu – ve všech věcech... Bůh.